

Traduir l'ànima de les paraules (sobre Wadji Mouawad)

Anna Casassas

Wadji Mouawad, nascut al Líban el 1968, diu: «Un artista és un escarabat que troba, en els excrements de la societat, els aliments que necessita per produir les obres que fascinen i trasbalsen els seus semblants. L'artista, com un escarabat, s'alimenta de la merda del món per al qual treballa, i d'aquest aliment abjecte de vegades aconsegueix fer-ne brollar la bellesa.»

És conegut arreu sobretot com a home de teatre, autor, director i actor, tot i que ell considera que primer de tot és escriptor. De fet, quan aquest home nascut al Líban, però educat a França i al Canadà, va començar a llegir Kafka, Hugo o Dostoievski, va quedar impactat per la capacitat de les paraules per trencar els tabús i els silencis que ell havia viscut tota la vida a casa seva i en la seva comunitat. Llegint *La metamorfosi* va tenir la sensació que aquell llibre es dirigia directament a ell, que havia estat escrit per a ell, que aquell autor l'entenia com no l'havia entès mai ningú, i tot d'una se sentia emocionalment més pròxim a aquell jueu txec que no pas a la seva família. A la mateixa època s'entusiasmava amb les cançons de Jaques Brel i Renaud, per dir dos noms coneguts, per tota l'emoció que poden transmetre, i les cantava a plens pulmons mentre repartia diaris de matinada pels carrers deserts del Quebec.

Aquesta revelació de la immensa força de les paraules el va portar a voler ser escriptor, però un escriptor amb aquesta potència comunicativa per trencar el silenci o res, diu ell. I per tant es va entrenar; no parava d'escriure, però el francès no és la seva llengua materna i de moment encara no el dominava prou. I així és com va arribar al teatre: una manera d'expressar-se, d'arribar als altres, que no demana el mateix domini de tots els registres de la llengua. I a l'École nationale de théâtre descobreix, a més, per mitjà d'un professor, una frase de Mallarmé que el va catapultar a una altra dimensió: «Cal donar un altre sentit als mots de la tribu».

Això és el que finalment va aconseguir, al cap d'anys de feina, amb la seva novel·la *Ànima*, en què uneix la llengua poètica, amb el llenguatge de les bombes, el nerviós i atabalador de la seva mare, o la meditació interior, per emocionar i trasbalsar el lector, per trencar el silenci i donar la paraula «als qui estan convençuts que la seva mort serà oblidada per sempre», animals i homes.

Tot això sumat fa que per a mi la traducció d'*Ànima* fos d'una intensitat que segurament abans no havia conegut mai. Cada paraula i cada frase hi és densa de sentits i la meva responsabilitat era transmetre tot aquest gruix i aquesta densitat d'emocions. El vocabulari hi és molt triat i molt ric: no puc treballar mai sense un paper i un llapis a mà per poder apuntar i triar les paraules o els girs que em van venint al cap, però en aquest cas em van ser encara més indispensables per poder equilibrar i repartir, per exemple, els més de vuitanta termes diferents per designar sons, o totes les variants del cansament (que ara recordi: cansat, cruixit, esgotat, esllomat, extenuat, rebentat, mort, baldat, exhaust, i no sé si encara me n'hi va entrar alguna més).

Un dels reptes excitants de la traducció és la veu narrativa de cada novel·la; en aquest cas, la polifonia de veus animals que van desfilant com a observadors i cronistes del que veuen. El joc d'anar diferenciant el vocabulari de cadascun, el to, la construcció de les frases, i de reproduir-lo quan tornava a aparèixer el mateix animal va ser apassionant. Igual que va ser apassionant anar

descobrint tot el que aquesta elecció dels animals contenia, a més de la voluntat que he dit de donar-los la paraula. Llegint *Ànima* es pot observar que els animals, independentment de les diferències entre ells, tenen una veu molt més poètica i rica que no pas els humans, que més aviat parlen de manera vulgar i plana. I és que els animals contribueixen, i molt, a la força emotiva i trasbalsadora del text, perquè no han sucumbit a la domesticitat, a la rutina, al cinisme i a l'esclavitud dels humans, sotmesos a la mirada dels altres, a les obligacions de la vida quotidiana i de l'èxit, i per tant porten i expressen lliurement tota la sensualitat i l'emoció de les percepcions (tota la sensualitat i l'emoció, també, del WM adolescent que havia decidit que volia ser escriptor), igual que porten a la narració l'alè de màgia que havia estat sempre present en els mites, les històries antigues, les tragèdies gregues en les quals Wadji Mouawad s'emmiralla.

Amb el temps i l'experiència he anat veient que em captiven especialment les traduccions d'autors que no són originaris del país amb la llengua del qual s'expressen, i les trobo més interessants simplement perquè, encara que l'autor que sigui domini a la perfecció la llengua, en aquest cas el francès, la utilitza amb una llibertat molt més gran que els francesos d'origen, i no cal dir que amb tot un altre imaginari al darrere. En la immensa força del text (dels textos) de Mouawad hi conflueix a més un altre factor, fundador del seu pensament i, segons paraules seves, fundador de la seva identitat, molt més que no pas la genealogia o la història familiar. Em refereixo al concepte de «comunitat de trasbalsats», de «solidaritat dels trasbalsats», procedent dels textos del filòsof txec Jan Patočka. Segons Patočka, aquesta és l'única solidaritat que hi pot haver avui entre els humans, l'única que ens agrupa a tots. I els únics que traeixen aquesta solidaritat són els emboscats que viuen al darrere gràcies a la sang dels altres. Per això Wadji Mouawad vol sotragar el lector, vol «dur tothom que sigui possible a prendre consciència de la incomoditat de la seva situació còmoda».

El gruix de significats del text, la potència d'aquesta intenció trasbalsadora, la força poètica del text i el fet de sentir que podia formar part d'aquest gran projecte van fer que traduir *Ànima* fos un plaer tan intens que no vaig notar mai el cansament per més hores que hi hagués de dedicar; sinó que, al contrari, em carregava cada dia d'energia, d'electricitat, d'eufòria. Que encara em dura...